

בבית המשפט העליון

עמ"ת 19081-03-26

עמ"ת 24450-03-26

לפני: כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

העוררת: מדינת ישראל

נגד

- המשיבים בעמ"ת 19081-03-26
1. אלירן אלגרבל
 2. אבי אלגרבל
 3. עמאד אלאדין אבו מוך
 4. עופר סנקאר
 5. יוסף יוחננוב
 6. יורי יעקובוב
 7. מאיר לוי
 8. אושרי דהן
 9. אמיר הלפרין
 10. אביאל בן דוד

- המשיבים בעמ"ת 24450-03-26
1. ירון בני פרץ
 2. מנחם אבוטבול
 3. נדב חלפון
 4. עטר אבן
 5. בצלאל זייני

עררים על החלטות בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט
א' גביון) מהימים 4.3.2026 ו-8.3.2026 במ"ת 15465-02-26
ובמ"ת 20039-02-26 [נבו] ומהימים 9.3.2026 ו-10.3.2026
במ"ת 15609-02-26 ובמ"ת 19894-02-26 [נבו]

תאריכי הישיבות: כ"א באדר התשפ"ו (10 במרץ 2026); כ"ב באדר התשפ"ו
(11 במרץ 2026)

בשם העוררת: עו"ד סיגל בלום

בשם המשיבים 1-2 בעמ"ת 19081-03-26: עו"ד שרון נהרי; עו"ד תבור לנג

בשם המשיב 3 בעמ"ת 19081-03-26: עו"ד ואסים אבו עמר

בשם המשיב 4 בעמ"ת 19081-03-26: עו"ד איילת דואן; עו"ד יפתח לנדאו

בשם המשיב 5 בעמ"ת 19081-03-26: עו"ד אורי דייגי; עו"ד עמית דויטשר

בשם המשיב 6 בעמ"ת 19081-03-26: עו"ד דמיטרי דוגמן; עו"ד יעל ולרי סוקולוב

בשם המשיב 7 בעמ"ת 19081-03-26: עו"ד עופרה סיבוני; עו"ד שני פרג'ון

בשם המשיב 8 בעמ"ת 19081-03-26 והמשיב 1 בעמ"ת 24450-03-26 :	עו"ד אבנר שמש ; עו"ד עמאר עמון
בשם המשיב 9 בעמ"ת 19081-03-26 :	עו"ד שרית עוז ; עו"ד גילת וקסלר
בשם המשיב 10 בעמ"ת 19081-03-26 :	עו"ד רענן עמוסי ; עו"ד קובי יעקב קיסוס ; עו"ד מורן סעדון
בשם המשיבים 2-3 בעמ"ת 24450-03-26 :	עו"ד עבד אבו עאמר
בשם המשיב 4 בעמ"ת 24450-03-26 :	עו"ד נדב גרינולד ; עו"ד ארגוב ארצי
בשם המשיב 5 בעמ"ת 24450-03-26 :	עו"ד נתי שמחוני ; עו"ד אסף קליין ; עו"ד עדי קידר

כתבי עת:

[שחר אלדר, "ערך האמון והמשפט הפלילי בישראל", חובות אמון בדין הישראלי, \(2016\) 215](#)

חקיקה שאוזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 99, 99\(א\), 290, 291, 415, ב.ב', בפרק ז'](#)

[חוק המאבק בטרור, תשע"ו-2016: סע' 31\(א\)](#)

[חוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000: סע' 3\(א\), 4](#)

[פקודת מס הכנסה \[נוסח חדש\]: סע' 220\(4\), 220\(5\)](#)

[חוק סדר הדין הפלילי \(סמכויות אכיפה – מעצרים\), תשנ"ו-1996: סע' 21\(א\)\(1\)\(ב\), 21.א.ג.1, 21.א.ג.2\(ב\)](#)

מיני-רציו:

* בחינת התשתית הראייתית באספקלריית הפסיקה הנוהגת מעלה קושי לקבוע בשלב זה כי קיימות ראיות להוכחה לכאורית של יסודות עבירות הביטחון המיוחסות למשיבים. לא ניתן לשלול כי יעלה בידי המדינה לשכנע את ביהמ"ש כי יש לערוך בחינה מחודשת של פרשנות החקיקה אל מול האיומים המשתנים. אך השאלות הנורמטיביות והתקדימיות שהועלו ראוי להן להתלבן במסגרת התיק העיקרי. בשלב הדיון במעצר, לא ניתן להתעלם מגבולות העבירה כפי שהותוו בפסיקה הקיימת.

* עונשין – עבירות – סיוע לאויב בזמן מלחמה

* עונשין – עבירות – עבירות ביטחון

* דיון פלילי – מעצר עד תום ההליכים – ראיות לכאורה

--- סוף עמוד 3 ---

* דיון פלילי – מעצר עד תום ההליכים – תסקיר מעצר

עוררים על החלטות ביהמ"ש המחוזי במסגרתן קבע כי לא קיימת תשתית ראייתית לכאורית לעבירות הביטחון שיוחסו למשיבים במסגרת פרשה של הברחת סחורות שיטתית ומאורגנת מישראל אל תוך רצועת עזה, והורה על העברת מרביתם למעצר בפיקוח אלקטרוני ולחלופות מעצר.

ביהמ"ש העליון דחה את העררים בקבעו:

במישור העובדתי אין חולק כי קיימות בעניינם של המשיבים ראיות לכאורה לכל העובדות המפורטות בכתב האישום. ע"פ עובדות אלה, במהלך ימי הלחימה ברצועת עזה הבריחו המשיבים אל תוך הרצועה סחורות שונות, בעיקר סיגריות וטלפונים ניידים. במישור המשפטי, המסד העובדתי המתואר בכתב האישום מקים שורת עבירות פליליות, ביניהן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ולקידה/מתן שוחד. השאלה במרכז העררים היא האם יש במסד עובדתי זה כדי להקים את יסודות עבירות הביטחון המיוחדות למשיבים – עבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, ובעיקר את העבירה של סיוע לאויב במלחמה.

מלשון הוראת סעיף 99(א) לחוק העונשין, שכותרתו "סיוע לאויב במלחמה" עולה כי עסקינן בעבירה התנהגותית, שיסודה העובדתי מורכב ממעשה שטיבו יהא כזה ש"יש בו כדי לסייע" לאויב. הואיל והעבירה נעדרת רכיב תוצאתי, לשם השתכללותה אין הכרח כי הסיוע יצלח, יגיע ליעדו בפועל, או כי תיגרם פגיעה ממשית בביטחון המדינה. באשר ליסוד הנפשי, עבירה זו דורשת יסוד מחמיר של כוונה מיוחדת – עשיית המעשה בכוונה לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל. על אף חומרתה של עבירה זו, החילה עליה הפסיקה את "הלכת הצפיות", כך שאין הכרח להוכיח כי חפצו או מניעו של הנאשם היו להיטיב עם האויב. די להוכיח כי עושה המעשה צפה, ברמת הסתברות קרובה לוודאי, כי פעולותיו עלולות לסייע לאויב במלחמתו. חומרתה הקיצונית של עבירה זו משתקפת בעונש החריג הקבוע בצידה.

הגדרתה הרחבה של העבירה והעונש החריג הקבוע בצידה חייבו את בתי המשפט לצקת תוכן קונקרטי ולהציב גבולות למונח העמום 'מעשה שיש בו כדי לסייע'. עיון בפסיקה שהצטברה לאורך השנים מעלה כי השימוש בסעיף 99 נשמר עד כה בעיקר למקרים מובהקים וקיצוניים של חבירה לאויב וסיוע לפעילות טרור. סקירת הפסיקה מלמדת עוד, כי אף במקרים של פשיעה לאומנית מובהקת בהם התקיים מניע אידיאולוגי ברור לפגוע במדינה, נהגו בתי המשפט בזהירות ובריסון, ונמנעו מהרשעה בעבירה זו מקום בו מעשי הנאשמים לא הגיעו לכלל "מסה קריטית" שהיא ההופכת את המעשים לסיוע לאויב במלחמתו נגד ישראל. גישה מרוסנת זו לא נותרה נחלתה של הפסיקה בלבד; והיא מצאה עיגון גם בהנחיות היועמ"ש.

עד היום לא הוחלה עבירה ייחודית וחמורה זו בגין מעשי הברחה שיטתיים של סחורות אזרחיות, גם אם בהיקפים נרחבים, וגם אם בנסיבות בהם אלה עשויות היו להגיע לידי ה"אויב", ועניינם של המשיבים מצוי הרחק מכל אותם מקרים שתוארו בפסיקה. בהקשר זה רלבנטית גם העובדה שלא נטען כי מי מהמשיבים עמד בקשר עם ארגון הטרור או עם מי מפעיליו, ואף אין מחלוקת כי לא קיימת ראיה ישירה לכך שהסחורות או חלק משוויין הגיעו בפועל לידי חמאס. חרף האמור, העוררת סבורה כי יש לפרש את יסודות עבירת הסיוע לאויב במלחמה באופן "תכליתי ודינמי", ההולם את המציאות הביטחונית חסרת התקדים אליה נקלעה מדינת ישראל. לגישתה, הברחת הסחורות השיטתית לרצועת עזה סייעה להתעצמות ארגון חמאס בשעתו הקשה ביותר; ויש לראות במבצעי ההברחות כמי ששימשו

--- סוף עמוד 4 ---

"כידו הארוכה של האויב". מנימוקי העוררת עולה, כי היא מודה למעשה שהיא מבקשת לפסוע צעד נוסף מעבר לפסיקה הקיימת, ולהתאים את סעיף העבירה "לצרכי הביטחון המשתנים". ברם, ניסיונה זה אינו חף מקשיים.

העבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור לפי סעיף 31(א) לחוק המאבק בטרור מעלה מורכבות דומה. עבירה זו אינה מהווה את מרכז הכובד של האישומים הביטחוניים המיוחדים למשיבים; הנטוע בעיקרו בעבירת הסיוע לאויב במלחמה. עם זאת, קיים דמיון משפטי בין השתיים. עבירה זו היא אמנם חמורה פחות מעבירת הסיוע לאויב, אך הרשת שהיא פורשת רחבה יותר ונועדה, בין היתר, ללכוד פעולות כלכליות המהוות 'צינור חמצן' לארגוני טרור, ולפיקח, חרף ההבדלים, הוכחתה מעוררת מורכבות דומה.

הנה כי כן, בחינת התשתית העובדתית והראייתית באספקלריית הפסיקה הנוהגת מעלה קושי לקבוע בשלב זה כי קיימות ראיות בעוצמה הנדרשת להוכחה לכאורית של יסודות עבירות הביטחון המיוחדות למשיבים. הקונסטרוקציה המשפטית שמציעה העוררת צועדת כברת דרך משמעותית מעבר לגבולותיה המוכרים של עבירת סיוע לאויב במלחמה כפי שפורשה ויושמה, ונעדרת לעת הזו עיגון פסיקתי מובהק במעשים שנסיבותיהם דומות. אמנם, נוכח תחולת הלכת הצפיות; ובשים לב למציאות הביטחונית החדשה עליה מצביעה העוררת, לא ניתן לשלול כי יעלה בידה לשכנע את ביהמ"ש כי יש לערוך בחינה מחודשת והתאמה של פרשנות החקיקה אל מול האיומים המשתנים, ולקבוע כי עניינם של המשיבים הולם את העבירה. אולם השאלות הנורמטיביות והתקדימיות שהועלו ראוי להן להתברר ולהתלבן במסגרת התיק העיקרי. בשלב הדיון במעצר המשיבים, ולעת בחינת הסיכוי הלכאורי להרשעה, לא ניתן להתעלם מגבולות העבירה כפי שהותוו בפסיקה הקיימת, ומן המשוכות המשפטיות הניצבות לפני העוררת. די באמור כדי לפתוח פתח לבחינת אפשרות שחרור המשיבים לחלופת מעצר, כפי שעשה ביהמ"ש המחוזי.

העוררת מלינה על כך שביהמ"ש מיהר להורות על חלופת מעצר מבלי להמתין לקבלת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן, בניגוד לדרך המלך המקובלת בעבירות כה חמורות. יש טעם בטענה זו. בעבירות מעין אלה, הנושאות עמן חומרה מיוחדת ולנוכח הרקע לביצוען, מן הראוי היה ללוות את בחינת החלופה בחו"ד מקצועית של שירות המבחן. עם זאת, אין באמור כדי להביא לקבלת העררים. במישור הדיוני, דרישה זו לא הועלתה ע"י העוררת בזמן אמת לפני ביהמ"ש המחוזי. לגופם של דברים, האפשרות להסתייע בחו"ד מקצועית אינה מאיינת את סמכות ביהמ"ש להתרשם מן החלופות במישרין, ואין בה לומר כי ביהמ"ש מנוע מלהידרש, בכוחות עצמו, לשחרור נאשם לחלופה בהעדר תסקיר מעצר. ואכן בענייננו, ניכר כי ביהמ"ש המחוזי לא פטר עצמו בבחינה שטחית, אלא נכנס בעובי הקורה. בחינת מכלול תנאי המעצר והשחרור שנקבעו מעלה כי ניתן מענה הולם ומידתי למסוכנות הקונקרטית הנשקפת מכל אחד מן המשיבים בשלב זה. משכך פעל ביהמ"ש המחוזי, דומה כי אין עילה להתערב בהחלטתו; לא כל שכן מקום בו המדינה לא העלתה ולו טענה קונקרטית אחת נגד מסוגלות המפקחים או טיב החלופות.

החלטה

—

לפניי עררים על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט א' גביזון) מן הימים 4.3.2026, 8.3.2026, 9.3.2026 ו-10.3.2026 ([מ"ת 15465-02-26](#), [מ"ת 20039-02-26](#), [מ"ת 15609-02-26](#), [מ"ת 19894-02-26](#)) [נבו]. במסגרת

--- סוף עמוד 5 ---

החלטותיו, קבע בית המשפט המחוזי כי לא קיימת תשתית ראייתית לכאורית לעבירות הביטחון שיוחסו למשיבים, והורה על העברת מרביתם למעצר בפיקוח אלקטרוני ולחלופות מעצר.

____ תמצית העובדות

1. בימים 4.2.2026 ו-5.2.2026 הוגשו כתבי אישום נגד המשיבים, חמישה עשר נאשמים, המייחסים להם, כל אחד לפי חלקו, שורה של עבירות חמורות. במישור הביטחוני מיוחסות למשיבים עבירות של סיוע לאויב במלחמה, עבירה לפי [סעיף 99 לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); ואיסור פעולה ברכוש למטרות טרור, עבירה לפי [סעיף 31\(א\) לחוק המאבק בטרור](#), התשע"ו-2016 (להלן: חוק המאבק בטרור); שתי עבירות אלו יחדיו יכוננו להלן: עבירות הביטחון). לצד זאת, מיוחסות למשיבים עבירות שוחד ומרמה: קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי [סעיף 415](#) סיפא לחוק; לקיחה או מתן שוחד, עבירות לפי [סעיפים 290 ו-291 לחוק](#), בהתאמה; ולחלק מן המשיבים גם עבירות של הלבנת הון ופעולה ברכוש אסור, עבירות לפי [סעיפים 3\(א\) ו-4 לחוק איסור הלבנת הון](#), התש"ס-2000, בהתאמה; וניהול ספרי חשבונות כוזבים ועורמה ותחבולה, עבירות לפי [סעיפים 220\(4\) ו-220\(5\) לפקודת מס הכנסה](#) [נוסח חדש], בהתאמה.

2. על-פי עובדות כתבי האישום, עניינה של הפרשה בהברחת סחורות שיטתית ומאורגנת מישראל אל תוך רצועת עזה – עיקרן קרטוני סיגריות וטלפונים ניידים, אך גם ציוד רפואי, מצברים וכיריים – אשר בוצעה על-ידי המשיבים, חלקם חיילי מילואים בשירות פעיל, בתקופה שבין חודש אוגוסט לחודש דצמבר 2025. בהקשר לעבירות הביטחון נטען בכתבי האישום, בין היתר, כי במציאות הביטחונית שהתפתחה ברצועת עזה לאחר פרוץ המלחמה, היוותה השליטה על סחורות הנכנסות לרצועת עזה נושא בעל חשיבות עליונה לארגון החמאס, אשר ריכוז מאמצים בהשתלטות על סחורות אלה או "מיסוין" בדרכים שונות – הכל כחלק ממאמציו לשיקום כוחו ושימור שרידותו ברצועה.

עוד נטען, כי המשיבים ביצעו את המעשים בעבור בצע כסף "כשהם מודעים לאפשרות שהסחורות האסורות יגיעו לידי ארגון החמאס ופעיליו, כשהם צופים כאפשרות קרובה לוודאי שיהיה בכך לסייע לאויב-החמאס במלחמתו נגד ישראל". אציין כבר עתה, כי לא נטען בכתבי האישום כי מי מן המשיבים עמד בקשר עם ארגון הטרור או מי מפעיליו, ואף לא כי הסחורות, או כל טובת הנאה מהכנסתן, הגיעו בפועל לידי ארגון הטרור.

--- סוף עמוד 6 ---

3. בד בבד עם הגשת כתבי האישום, הגישה העוררת בקשות למעצר המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. בבקשותיה עמדה על המסד הראייתי המוצק הנשען, בין היתר, על הודאות חלק מהמשיבים בביצוע ההברחות בפועל. באשר לעילת המעצר טענה, כי זו קמה נגד המשיבים בשל מסוכנותם מכוח [סעיף 21\(א\)\(1\)\(ב\) לחוק סדר הדין הפלילי \(סמכויות אכיפה – מעצרים\)](#) התשנ"ו-1996 (להלן: [חוק המעצרים](#)). יתרה מזו, נטען כי עבירות הביטחון שיוחסו למשיבים מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח [סעיפים 21\(א\)\(1\)\(ג\)\(1\)-\(2\) לחוק המעצרים](#) – מסוכנות אשר מתעצמת נוכח עברם הפלילי של חלק מן המשיבים. בנסיבות אלה, גרסה העוררת כי "אין חלופה שיש בה כדי להבטיח את מטרות המעצר".

4. בהחלטותיו המפורטות מיום 4.3.2026 ומיום 9.3.2026, קבע בית המשפט המחוזי כי הגם שאין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה למרבית העבירות המיוחסות למשיבים, לא קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת לביסוס עבירות הביטחון. חרף התנגדות העוררת, נדרש בית המשפט המחוזי לבחינת הסוגיות המשפטיות הנוגעות לעבירות הביטחון, וקבע כי אין במעשים המיוחסים למשיבים כדי לקיים אחר יסודות עבירות אלו, תוך שהוא קובע כי "ניכר כי קיים חוסר התאמה בולט בין חומרת עבירת הסיוע לאויב למעשים שבענייננו". בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי לא מתקיים היסוד הנפשי של כוונה מיוחדת הנדרש לעבירת הסיוע לאויב במלחמה, שכן מטרת המשיבים לגריפת רווח כלכלי אינה עולה כדי כוונה לסייע לפעילות האויב; וכי אין מקום ליישום הלכת הצפיות בעניינם. לפיכך, קבע בית המשפט כי "דומה כי הפרשנות החדשה אותה נותנת [העוררת] לעבירות הביטחוניות עומדת בניגוד ללשון החוק, תכליתו והפסיקה הנוהגת"; וכי "ככל ש[העוררת] מעוניינת בהרחבתה של עבירת הסיוע לאויב [...], ובאופן שכל הכנסת סחורה אזורית לרצועת עזה בזמן מלחמה תחשב לעבירה, הרי שדרך המלך היא פנייה מתאימה למחוקק אשר יבחן, בין היתר, גם את העונש הראוי שיקבע לצדה". זאת, הגם שהבהיר כי החלטותיו מצומצמות אך לשאלת המעצר, ואף אין במסקנותיו אלה כדי לקבוע כי כל הברחה של סחורות מישראל לרצועת עזה לא תגבש את יסודות העבירה. לצד קביעות אלו, מצא בית המשפט המחוזי כי מתקיימת בעניינם של המשיבים עילת מסוכנות בגין העבירות האחרות שיוחסו להם, והורה על בחינתן של חלופות מעצר.

5. ביום 8.3.2026 וביום 10.3.2026 קיים בית המשפט המחוזי דיונים לבחינת חלופות מעצר בעניינם של המשיבים. בסיכומם של דברים, ולאחר שקיים איזון פרטני

--- סוף עמוד 7 ---

בין מסוכנותו של כל אחד מן המשיבים לבין חלופות המעצר שהוצעו בעניינו – הורה בית המשפט על העברת חלק מן המשיבים למעצר בפיקוח אלקטרוני (משיבים 1-4, 8 ו-9 בעמ"ת 19081-03-26, [נבו] ומשיב 1 בעמ"ת 24450-03-26) [נבו] ועל שחרורם של אחרים לחלופה של מעצר בית מלא (משיבים 6, 7 ו-10 בעמ"ת 19081-03-26, ומשיבים 5-2 בעמ"ת 24450-03-26) [נבו]. זאת, תוך עיכוב יציאתם מן הארץ וחיוכם בהפקדת ערובות כספיות נכבדות. אשר למשיב 5 בעמ"ת 19081-03-26, [נבו] בית המשפט המחוזי נמנע מקבלת החלטה בעניינו במעמד הדיון, תוך שדחה את הערבים שהציע, והורה על הזמנת תסקיר שירות מבחן לשם בחינת היתכנות מעצרו בפיקוח אלקטרוני ובדיקת מפקחים נוספים.

על החלטות אלו הוגשו שני העררים שלפניי.

טענות הצדדים

6. טענתה המרכזית של העוררת, בה מיקדה את ערייה, היא כי שגה בית משפט המחוזי עת קבע כי אין בנמצא תשתית ראייתית לכאורית לביסוסן של עבירות הביטחון. העוררת מטעימה כי קבלת עמדתה בסוגיה זו, מקימה נגד המשיבים חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיפים 21(א)(1)(ג)(1)-(2) לחוק המעצרים, ומשכך מצדיקה את הותרתם במעצר מאחורי סורג ובריח.

לגופם של דברים, מדגישה העוררת כי המחלוקת בין הצדדים אינה עובדתית, אלא משפטית. העוררת סבורה כי יש לפרש את יסודות עבירת הסיוע לאויב במלחמה באופן תכליתי ודינמי, ההולם את המציאות הביטחונית החדשה אליה נקלעה מדינת ישראל. לגישתה, הברחת הסחורות השיטתית לרצועת עזה בהיקף המתואר בכתב האישום סייעה להתעצמות ארגון חמאס בשעתו הקשה ביותר, ויש לראות בה מעשה שחומרתו מופלגת; ובמבצעי ההברחה כמי ששימשו "כידו הארוכה של האויב". לעמדת העוררת, יש להתייחס למעשי ההברחה "כהחדרת מזוודות מזווננים לידי ארגוני הטרור". בהקשר זה, מלינה העוררת על כך שבית משפט קמא לא נתן משקל מספק לחוות דעת מטעם שירות הביטחון הכללי שהונחה לפניו, לפיה ההברחות מסייעות לארגוני הטרור בהמשך פעילותם נגד מדינת ישראל.

באשר ליסוד הנפשי הנדרש לעבירת הסיוע לאויב, טוענת העוררת כי טעה בית המשפט המחוזי גם באופן יישום הלכת הצפיות, משקבע כי זו אינה חלה בעניינו,

--- סוף עמוד 8 ---

משמניעם של המשיבים היה גריפת רווח כלכלי. לטענתה, מניע של בצע כסף אינו מאיין את העובדה שהמשיבים צפו, ברמת הסתברות של קרוב לוודאי, את התוצאה לפיה הסחורות יגיעו לידי ארגוני הטרור ברצועה. דברים אלו יפים מקל וחומר, כך לטענתה, גם ביחס לעבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, לגביה קבע המחוקק הלכת צפיות סטטוטורית; ולפיכך נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי עת קבע כי אין תשתית לכאורית אף לעבירה זו.

במישור עילת המעצר וחלופותיו, טוענת העוררת כי החלטות השחרור של בית המשפט המחוזי נעדרות הנמקה מספקת, בשים לב לטעמים המיוחדים הנדרשים עת עסקינן בעבירות ביטחון. עוד מלינה העוררת על כך שבית המשפט מיהר להורות על שחרורם של המשיבים לחלופה מבלי שהונח לפניו תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן, וזאת בניגוד לדרך המלך המקובלת בעבירות כה חמורות. לשיטתה, נדרש היה להחמיר בהערכת מסוכנותם של המשיבים נוכח חומרת המעשים המיוחסים להם, הן ביחס לאלה ששירתו כחיילי מילואים בעת ביצועם, הן ביחס לאזרחים אשר טוו את רשת ההברחות והיו הנהנים העיקריים מפירותיה.

7. המשיבים מנגד, תומכים יתדותיהם בהחלטותיו של בית משפט קמא, אשר לדידם הן מבוססות, מפורטות ומנומקות היטב. המשיבים מדגישים כי צדק בית המשפט בקבעו שמעשיהם אינם מבססים את היסוד העובדתי או הנפשי של עבירות הביטחון. נטען, כי לא ניתן לייחס להם עבירת בגידה חמורה של סיוע לאויב, שעה שאין מחלוקת כי מניעם הבלעדי היה כלכלי; משחלקם אף שירתו באותה עת כחיילי מילואים במלחמה נגד אותו אויב ממש; ומקום שאין כל ראייה לכך שהסחורות הועברו לידי ארגוני טרור או העשירו את קופתם בפועל.

אשר לחלופות המעצר, טוענים המשיבים כי החלטות המעצר בפיקוח או השחרור התקבלו לאחר שמיצת הצדדים וקיום דיונים מעמיקים ופרטניים בענייניו של כל משיב, ולפיכך אין עילה להתערב בהן. לטענתם, תנאי השחרור הנוקשים שנקבעו מאיינים את המסוכנות הנשקפת מהם ואת החשש כי המעשים יישנו. בהקשר זה הדגישו חלק מן המשיבים, כי דרישת העוררת לקבלת תסקיר שירות מבחן אך בשלב הערר היא פסולה, משום שדרישה כזו לא הועלתה על ידה בבית המשפט המחוזי. עוד הודגש, כי הכלל ב**חוק המעצרים** מחייב את בית המשפט לתור אחר חלופת מעצר שפגיעתה בחירות פחותה, שכן תכלית המעצר היא מניעתית ולא ענישתית. לפיכך, גם

--- סוף עמוד 9 ---

אם המעשים המיוחסים למשיבים חמורים, אין בכך כדי להצדיק מעצר מאחורי סורג ובריה.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בנימוקי העררים ושמעתי את טענות הצדדים בדיונים שהתקיימו לפניי, באתי לכלל מסקנה כי דין שני העררים להידחות.

9. דומה שאין צורך לומר, שמדובר בפרשה חמורה ומעוררת סלידה. בשעתה הקשה של המדינה, בשעה שאזרחי ישראל נאנקים תחת עול מלחמה, וחיילינו עודם נלחמים ברצועת עזה, בחרו המשיבים לעשות במלחמה קרדום לחפור בו על מנת לגרוף לעצמם רווחים אישיים.

10. במישור העובדתי אין, למעשה, חולק, כי קיימות בעניינם של המשיבים ראיות לכאורה לכל העובדות המפורטות בכתב האישום. על פי עובדות אלה, בין חודש אוגוסט לחודש דצמבר 2025, והימים ימי לחימה ברצועה, הבריחו המשיבים אל תוך רצועת עזה

סחורות שונות, ובעיקר סיגריות וטלפונים ניידים. חלק מן הסחורות שהוברחו היו בהיקפים נכבדים, הפיקו לחלק מן המשיבים הכנסות של מיליוני שקלים, והן הוברחו, כך על פי הנטען, תוך ניצול התורפות במרחב המעברים ותוך הצגת מצגים כוזבים של כניסה לרצועת עזה במסגרת פעילות ביטחונית לגיטימית.

11. במישור המשפטי, אין חולק כי המסד העובדתי המתואר בכתב האישום מקים שורה של עבירות פליליות המיוחסות למשיבים, ביניהן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, וכן לקיחה או מתן שוחד. השאלה העומדת במרכז העררים היא שאלה ממוקדת: האם יש במסד עובדתי זה, כדי להקים את יסודות עבירות הביטחון המיוחסות למשיבים, היא העבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, ובעיקר, את העבירה של סיוע לאויב במלחמה. לשיטת העוררת, לשאלה משפטית זו נפקות מעשית בשאלת מעצרו של המשיבים, שכן ככל שכל ייקבע, ולנוכח עוצמת המסוכנות הטמונה בעבירות הביטחון המיוחסות להם, כל חלופה בעניינם של המשיבים לא תסכון.

ראיות לכאורה

12.

13. --- סוף עמוד 10 ---

14.

15. בטרם אדרש לגופם של דברים, מצאתי להקדים ולהעיר באשר למסגרת הדיונית של הליך המעצר ולהיקף הדיון הראוי בו. מושכלות יסוד הן, כי יש להבחין בין שלב המעצר עד לתום ההליכים, הוא שלב הבחינה הלכאורית של סיכויי ההרשעה על יסוד חומרי החקירה; לבין ההליך העיקרי בו נקבעת חפותו או אשמתו של הנאשם. הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים נועד לבחון האם קיימות ראיות לכאורה המבססות סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם בעבירות המפורטות בכתב האישום (סעיף 21(ב) לחוק המעצרים; [בש"פ 8087/95](#) זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996)). קרי: הדיון בשלב זה מתמזה בשאלת הפוטנציאל הסביר להרשעה, ואינו מהווה "חזרה כללית לקראת המשפט הפלילי עצמו" (שם, 147). אכן, בבחינת פוטנציאל סביר להרשעה בנסיבות שבהן המחלוקת בין הצדדים איננה נטושה בשאלה עובדתית אלא משפטית, יש לבחון גם את סיכויי של הטיעון המשפטי להתקבל. ואולם, גם הכרעה זו נדרשת בשלב הדיון במעצר ברמה לכאורית בלבד ולתכלית המעצר בלבד: "הדרישה של 'ראיה לכאורה' כתנאי להחזקת נאשם במעצר מיועדת להבטיח שחירותו של אדם לא תישלל ממנו, בשל עצם הגשת כתב-האישום נגדו, והיא משמשת לבית-המשפט אמצעי של פיקוח על עמדת התביעה בעניין זה. זהו פיקוח על 'החזקה במעצר', ולא פיקוח על 'הגשת כתבי אישום', או על הרשעה לפיהם" (בש"פ 825/98 [מדינת ישראל נ' דחלה](#), פ"ד נב(1) 625, 631 (1998)). לפיכך, על בית משפט הדן בבקשה למעצר עד לתום ההליכים לשמור על אופייה הלכאורי של הכרעתו.

16. בענייננו, הגם שהתוצאה האופרטיבית אליה הגיע בית המשפט המחוזי, ואף חלק ממסקנותיו, מקובלים עליי, דומה כי בית המשפט המחוזי הרחיק לכת בהחלטתו מעבר לנדרש לשלב זה של הדיון. אף שהיה מקום לקיים דיון בשאלה המשפטית לצורך הכרעה בסוגיית המעצר, מוטב היה שלא לקבוע קביעות כה גורפות ונחרצות. שאלות נורמטיביות

מורכבות, טוב אם יתבררו ויוכרעו בתיק העיקרי, לאחר פרישת התשתית הראייתית במלואה, ואין הליך המעצר האכסניה המתאימה להכרעה בהן.

כאמור, העוררת מטילה את רוב יהבה בסוגיית המעצר על עבירות הביטחון שלשיתתה ביצעו המשיבים, מתוך תפיסה כי יש באלה כדי להטות את הכף לעבר הותרתם מאחורי סורג וברית. אפנה אפוא לבחינת טענותיה.

עבירות הביטחון - רקע נורמטיבי תמציתי

17. -

18. --- סוף עמוד 11 ---

19. -

20. סעיף 99(א) לחוק העונשין שכותרתו "סיוע לאויב במלחמה" קבוע בפרק ז' לחוק שעניינו "בטחון המדינה, יחסי חוץ וסודות רשמיים", בסימן ב' שכותרתו "בגידה", ומורה כדלקמן:

"מי שעשה, בכוונה לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל, מעשה שיש בו כדי לסייעו לכך, דינו – מיתה או מאסר עולם".

מלשון הוראה זו עולה, כי עסקינן בעבירה התנהגותית, אשר יסודה העובדתי מורכב ממעשה אשר טיבו יהא כזה ש"יש בו כדי לסייע" לאויב. הואיל והעבירה נעדרת רכיב תוצאתי, הרי שלשם השתכללותה אין הכרח כי הסיוע יצלח, יגיע ליעדו בפועל, או כי תיגרם פגיעה ממשית בביטחון המדינה. באשר ליסוד הנפשי, עבירה זו דורשת יסוד מחמיר של כוונה מיוחדת – עשיית המעשה "בכוונה לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל". על אף חומרתה של עבירה זו, החילה עליה הפסיקה את "הלכת הצפיות", כך שאין הכרח להוכיח כי חפצו או מניעו של הנאשם היו להיטיב עם האויב (ראו: ע"פ 11328/03 כיאניה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [נבו] (להלן: עניין כיאניה); ע"פ 172/88 וענונו נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3) 265, 288 (1990) (להלן: עניין וענונו); ע"פ 6411/98 מנבר נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 150, 208 (2000) (להלן: עניין מנבר)). די להוכיח כי עושה המעשה צפה, ברמת הסתברות קרובה לוודאי, כי פעולותיו עלולות לסייע לאויב במלחמתו. חומרתה הקיצונית של עבירה זו משתקפת היטב בעונש החריג הקבוע בצידה – מיתה או מאסר עולם – נתון הממקם אותה בפסגת מדרג החומרה שבספר החוקים הישראלי (וראו לעניין זה את דברי שר המשפטים פנחס רוזן בדברי הכנסת 3.7.1950, 2034, שציין כי "לא הרי הרוצח כהרי הבוגד בימי מלחמה; הרוצח מקפח נפש אחת, ואילו הבוגד מתנקש בדם האומה כולה"; וראו גם: שחר אלדר "ערך האמון והמשפט הפלילי" בישראל" חובות אמון בדין הישראלי 215, 222-223 (רות פלאטו-שנער ויהושע (שוקי) שגב עורכים (2016)).

21. הגדרתה הרחבה של העבירה והעונש החריג הקבוע בצידה, חייבו את בתי המשפט לצקת תוכן קונקרטי ולהציב גבולות למונח העמום 'מעשה שיש בו כדי לסייע'. סוגיה זו נדונה בהרחבה בעניין כיאניה שם נתגלעה מחלוקת באשר לרוחב קשת ההתנהגויות שייכנסו בגדר העבירה. לגישתו המצמצמת של השופט א' א' לוי, תחולת העבירה תיוחד,

לרוב, ל"מעשים שחומרתם מופלגת", אשר לא נועדו אך לגרום לפגיעה או נזק נקודתיים, אלא נושאים מטרה רחבה וכוללת – "להביא לערעור עצם קיומה של

22. --- סוף עמוד 12 ---

23.

24. מדינת ישראל כמדינה ריבונית" (שם, בפסקה 9 לחוות דעתו). מנגד, הנשיא א' ברק הסתייג מהצבת רף כה גבוה, והציע חלופה לפיה מדובר ב"התנהגות המשתלבת באופן מוחשי וקונקרטי בפעילותו של האויב, באופן שמבצעה מהווה, מבחינת סוג הפעילות ותוצאותיה, ידו הארוכה של האויב" (שם, בפסקה 3 לחוות דעתו).

25. אף שהמחלוקת שבעניין כיאניה לא הוכרעה באורח פורמאלי, ונותרה פתוחה במשך שנים, דומה כי הפסיקה המאוחרת צעדה בתלם שהתווה הנשיא ברק (ראו: [ע"פ 5536/18](#) אלביאע נ' מדינת ישראל, פסקה 27 [נבו] (13.6.2019) (להלן: עניין אלביאע)). ואולם, בין כך ובין אחרת, המכנה המשותף לשתי הגישות ברור: העבירה שמורה למעשים קיצוניים הפוגעים פגיעה ישירה ומוחשית בביטחון המדינה ומשתלבים במאמץ המלחמתי של אויביה. ואכן, עת דחה בקשה לקיום דיון נוסף בפסק הדין, ציין המשנה לנשיא מ' חשין כי "קשת ההתנהגויות המגבשת סיוע לאויב כוללת פגיעה ישירה בביטחון המדינה והציבור" ([דנ"פ 9517/05](#) כיאניה נ' מדינת ישראל [נבו] (11.12.2005)).

26. עיון בפסיקה שהצטברה לאורך השנים, כפי שהיא נסקרה בעניין אלביאע (פסקה 27) וכפי שהיא עולה מפסקי הדין הנוגעים לעבירה, מעלה כי השימוש [בסעיף 99 לחוק העונשין](#) נשמר עד כה בעיקר למקרים מובהקים וקיצוניים של חבירה לאויב וסיוע לפעילות טרור. כך, ובין היתר, הורשעו נאשמים בעבירה זו בגין תכנון פיגועי תופת וירי המוניים, תכנון רציחתם של מתפללים יהודים בהר הבית, תכניות לחטיפת חיילי צה"ל ואזרחים לשם מיקוח, ותכנית לביצוע פיגוע חבלני כלפי כלי רכב של כוחות הביטחון בשם דאע"ש (ראו למשל: [ע"פ 8931/04](#) ג'בארין נ' מדינת ישראל [נבו] (3.9.2007); [ע"פ 5236/05](#) עמאשה נ' מדינת ישראל [נבו] (4.3.2009) (להלן: עניין עמאשה); [ע"פ 4053/08](#) פלוני נ' מדינת ישראל [נבו] (8.2.2010); [ע"פ 195/16](#) קוטוב נ' מדינת ישראל [נבו] (21.6.2016); [ע"פ 6008/15](#) עויסאת נ' מדינת ישראל [נבו] (7.3.2017); [ע"פ 2184/17](#) רבו נ' מדינת ישראל [נבו] (19.7.2018)). המכנה המשותף לכלל המקרים הללו, כפי שתואר בפסיקה הרלוונטית, הוא פעולתם של הנאשמים, פשוטו כמשמעו, כ"ידם הארוכה" של אויבי ישראל לצורך ביצוען של פעולות חבלניות עוינות (עניין עמאשה, בפסקה 18). מקרים מסוג שונה בהם הוחלה הוראת דין חמורה וייחודית זו, הם בגין מסירת מידע סודי על אודות הקריה למחקר גרעיני בה עבד הנאשם (עניין וענונו), או מכירה ישירה של ידע, אמצעים וציוד לייצור נשק כימי לאיראן (עניין מנבר). סקירת הפסיקה מלמדת עוד, כי אף במקרים של פשיעה לאומנית

27. --- סוף עמוד 13 ---

28.

29. מובהקת בהם התקיים מניע אידיאולוגי ברור לפגוע במדינה, נהגו בתי המשפט בזהירות ובריסוס, ונמנעו מהרשעה בעבירה זו מקום בו מעשי הנאשמים לא הגיעו לכלל "מסה קריטית" שהיא ההופכת את המעשים לסיוע לאויב במלחמתו נגד ישראל. כך למשל, בעניין וזוזוז זוכו הנאשמים מטעם זה מעבירת הסיוע לאויב במלחמה, חרף מעורבותם

30. במאמר מוסגר יצוין כי גישה מרוסנת זו לא נותרה נחלתה של הפסיקה בלבד; והיא מצאה עיגון גם בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה. בהתייחס למדיניות האכיפה בעבירת הסיוע לאויב, מורה הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מספר 4.1106 שנושאה "סיוע לאויב במלחמה – סעיף 99 לחוק העונשין, תשל"ז-1977" (25.8.2005) (להלן: הנחיית היועץ המשפטי): "במקרים בהם לא ניתן להוכיח זיקה של אדם לארגון מחבלים ספציפי, ייעשה שימוש בעבירה דנן רק אם קיימת מובהקות ברורה של המעשה כמעשה המסייע לאויב, או המשתלב באסטרטגיה שלו, וכמובן לאחר שהוכחה הכוונה לסייע לאויב. כדוגמא למעשה אשר מעצם טיבעו יש בו כדי לסייע לארגוני המחבלים ולמטרותיהם, אף ללא הוכחת זיקה לארגון ספציפי, ניתן להביא מעשה המכוון לבצע או לסייע לעריכת פיגוע המוני" (בעמ' 3). עוד צוין כי: "קיומה של אשמה נגזר מטיבו של היסוד הנפשי. ככל שהמודעות של הנאשם רחוקה מן המאפיינים הברורים של סיוע לאויב, וככל שיש צורך להסתמך על הלכת הצפיות ועל הלכת עצימת העיניים, כך תקטן הנטייה לעשות שימוש בעבירה שבנדון, ותשקל אפשרות קיומה של עבירה מתאימה אחרת" (בעמ' 4).

31. הסקירה התמציתית שהובאה לעיל מלמדת, כפי שציין גם בית המשפט המחוזי, כי עד היום לא הוחלה עבירה ייחודית וחמורה זו בנסיבות הדומות לענייננו, דהיינו: בגין מעשי הברחה שיטתיים של סחורות אזוריות, גם אם בהיקפים נרחבים, וגם אם בנסיבות בהם אלה עשויות היו להגיע לידי ה"אויב", ועניינם של המשיבים מצוי הרחק מכל אותם מקרים שתוארו בפסיקה. בהקשר זה רלבנטית גם העובדה, שהוזכרה לעיל, שלא נטען כי מי מהמשיבים עמד בקשר עם ארגון הטרור או עם מי מפעיליו, ואף אין מחלוקת כי לא קיימת ראיה ישירה לכך שהסחורות או חלק משוויין הגיעו בפועל לידי חמאס.

32. חרף האמור, העוררת סבורה כי יש לפרש את יסודות עבירת הסיוע לאויב במלחמה באופן "תכליתי ודינמי", ההולם את המציאות הביטחונית חסרת התקדים אליה נקלעה מדינת ישראל. לגישתה, הברחת הסחורות השיטתית לרצועת עזה סייעה

33. --- סוף עמוד 14 ---

34.

35. להתעצמות ארגון חמאס בשעתו הקשה ביותר; ויש לראות במבצעי ההברחות כמי ששימשו "כידו הארוכה של האויב". בהקשר זה, סבורה העוררת כי בית משפט המחוזי לא נתן משקל מספק לחוות דעת מטעם שירות הביטחון הכללי שהונחה לפניו, על פיה מנצל ארגון החמאס הכנסת סיוע הומניטרי לרצועת עזה לטובת שרידותו, וכי הברחת סחורות שאינן מורשות "תורמת באופן ישיר לשיקום וחיזוק יכולתיהם של ארגוני הטרור ברצועה, בראשם ארגון הטרור חמאס", ובכך מגלמת פוטנציאל איום על ביטחון מדינת ישראל. כן היא נשענת על הלכת הצפיות וטוענת כי גם אם מעשיהם של המשיבים בוצעו מבצע כסף, הם "ידעו כי הסחורה המוברחת מוכנסת מישראל לעזה באופן בלתי מורשה ומיועדת להימסר לפלסטינים בעזה, וככזו עשויה להגיע לידי גורמי טרור ובהם חמאס או מי מטעמם, ולשמש ולסייע לחיזוק כוחם ולקידום ומימון פעולתם, או למצער עצמו עיניהם לכך".

36. אציין כי עיון בנימוקי העוררת מעלה, כי היא מודה, למעשה, שהיא מבקשת לפסוע צעד נוסף מעבר לפסיקה הקיימת, ולהתאים את סעיף העבירה "לצרכי הביטחון המשתנים". בהקשר זה היא מצביעה על עבירות אחרות ש"קיבלו תפנית חדשה" בעקבות אירועי ה-7 באוקטובר (עבירות ההסתה והריגול), ומציינת כי: "מעשים שבעבר לא היוו בסיס מספק להעמדה לדין בגין עבירה זו, היום כפועל יוצא ממדיניות האכיפה המותאמת למציאות המשתנה, יהוו בסיס מספק להעמדה לדין בעבירה זו". בעמדתה זו מבקשת העוררת להיבנות הן מהפסיקה, שהכירה בפרשנות העבירה על רקע הנסיבות הביטחוניות השוררות לעת ביצוע המעשים (והשוו: עניין כיאניה, בפסקה 9); הן מהנחיית היועמ"ש לפיה: "ייתכן כי ארוע בטחוני מסויים לא יסווג דרך כלל כארוע של סיוע לאויב בזמן מלחמה, שכן אין בו העוצמה המספקת לכך. אך כאשר ארוע זה יבוא בהקשר של ארועים נוספים המהווים מתקפה כוללת במקום מסוים [...] יתכן שנסווגו כעבירה של סיוע לאויב בזמן מלחמה" (שם, בעמ' 4).

עוד נשענת העוררת על הקביעה שלפיה, אף מקום בו לא הוכח רצון או מניע לסייע לאויב, וגם אם המעשים בוצעו ממניע של בצע כסף, ניתן להרשיע בעבירה זו מקום בו צפה העושה, ברמת הסתברות של קרוב לוודאי, כי פעולותיו עלולות לסייע לאויב במלחמתו בישראל (ראו, למשל, עניין מנבר, בעמ' 209-210). אלא שישנו מרחק ניכר בין פסיקה זו, שעסקה במכירה ישירה של אמצעים לייצור נשק להשמדה המונית לידי מדינת אויב לבין ענייננו, וניסיונה של העוררת להרחיב את גבולות העבירה, על רקע הפסיקה הקיימת, אינו חף מקשיים.

37.

38. --- סוף עמוד 15 ---

39.

40. אשר לעבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור לפי [סעיף 31\(א\)](#) לחוק המאבק בטרור – אומר בקצרה כי זו מעלה מורכבות דומה. אציין כי עבירה זו אינה מהווה את מרכז הכובד של האישומים הביטחוניים המיוחסים למשיבים; הנטוע בעיקרו בעבירת הסיוע לאויב במלחמה. עם זאת, קיים דמיון משפטי בין השניים. עבירה זו היא אמנם חמורה פחות מעבירת הסיוע לאויב, אך הרשת שהיא פורשת רחבה יותר ונועדה, בין היתר, ללכוד פעולות כלכליות המהוות 'צינור חמצן' לארגוני טרור, ולפיכך, חרף ההבדלים, הוכחתה מעוררת מורכבות דומה.

41. הנה כי כן, סיכומו של הדיון בעבירות הביטחון המיוחסות למשיבים מעלה תמונה מורכבת. בחינת התשתית העובדתית והראייתית באספקלריה של הפסיקה הנוהגת, מעלה קושי לקבוע בשלב זה כי קיימות ראיות בעוצמה הנדרשת להוכחה לכאורית של יסודות העבירות. הקונסטרוקציה המשפטית שמציעה העוררת צועדת כברת דרך משמעותית מעבר לגבולותיה המוכרים של עבירת סיוע לאויב במלחמה כפי שפורשה ויושמה בפסיקה, ונעדרת לעת הזו עיגון פסיקתי מובהק במעשים שנסיבותיהם דומות. אמנם, נוכח תחולתה של הלכת הצפיות; ובשים לב למציאות הביטחונית החדשה עליה מצביעה העוררת, לא ניתן לשלול כי יעלה בידה במעלה הדרך לשכנע את בית המשפט, במסגרת הדיון בתיק העיקרי, כי יש לערוך בחינה מחודשת והתאמה של פרשנות החקיקה אל מול האיומים המשתנים, ולקבוע כי במכלול הנסיבות עניינם של המשיבים הולם את העבירה שבמוקד ענייננו. ואולם, השאלות הנורמטיביות והתקדימיות שהועלו ראוי להן להתברר ולהתלבן

במסגרת התיק העיקרי. בשלב הנוכחי, הוא שלב הדיון במעצרו של המשיבים, ולעת בחינת הסיכוי הלכאורי להרשעה, לא ניתן להתעלם מגבולות העבירה כפי שהותוו בפסיקה הקיימת, ומן המשוכות המשפטיות הניצבות לפני העוררת. די באמור כדי לפתוח פתח לבחינת אפשרות שחרורם של המשיבים לחלופת מעצר, כפי שאכן עשה בית המשפט המחוזי.

עילת מעצר וחלופות מעצר

42. כפי שצוין, המדינה מיקדה את עריה בשאלת קיומן של ראיות לכאוריות לעבירות הביטחון, ולא השיגה קונקרטיה על טיב החלופות שנקבעו בעניינם של המשיבים. בית המשפט המחוזי, לאחר שקבע כי קיימת בעניינם של המשיבים עילת מעצר, מצא כי קיימות חלופות הולמות למעצרו – לגבי חלקם מעצר בפיקוח אלקטרוני ובאשר לאחרים שחרור לחלופת מעצר – הכל בהתאם למדרג החומרה של

43. --- סוף עמוד 16 ---

44.

45. המעשים, עברו הפלילי של העושה ועוד כהנה שיקולים. עם זאת העוררת מלינה על כך שבית המשפט מיהר להורות על חלופה מבלי להמתין לקבלת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן, וזאת בניגוד לדרך המלך המקובלת בעבירות כה חמורות.

כשלעצמי, סבורני כי יש טעם בטענה זו. בעבירות מעין אלה, הנושאות עמן חומרה מיוחדת ולנוכח הרקע לביצוען, מן הראוי היה ללוות את בחינת החלופה בחוות דעת מקצועית של שירות המבחן. עם זאת, אין באמור כדי להביא לקבלת העררים. ראשית, במישור הדיוני, דרישה זו לא הועלתה על-ידי העוררת בזמן אמת לפני בית המשפט המחוזי, וקשה להלום שתועלה לראשונה במסגרת העררים שלפניי. אף לגופם של דברים, האפשרות להסתייע בחוות דעת מקצועית אינה מאיינת את סמכותו של בית המשפט להתרשם מן החלופות במישרין (בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-9 [נבו] (15.1.2015); בש"פ 2425/24 ברבי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [נבו] (31.3.2024)), ואין בה כדי לומר "כי בית המשפט מנוע מלהידרש, בכוחות עצמו, לשחרורו של נאשם לחלופה בהעדר תסקיר מעצר" (רון שפירא, איתי ברסלר-גונן ואילנית הלל הליכי מעצר: מורה נבוכים 300 (מהדורה חמישית 2025)). ואכן בענייננו, ניכר כי בית המשפט המחוזי לא פטר עצמו בבחינה שטחית, אלא נכנס בעובי הקורה. בית המשפט בחן בקפידה את עניינו הפרטני של כל משיב, ערך ביניהם מדרג חומרה מובחן, וחקר את המפקחים (ואף לא היסס לפסול את חלקם). בחינת מכלול תנאי המעצר והשחרור שנקבעו, ובראשם מעצר בפיקוח אלקטרוני והעמדת ערבויות כספיות משמעותיות, מעלה כי ניתן מענה הולם ומידתי למסוכנות הקונקרטית הנשקפת מכל אחד מן המשיבים בשלב זה של ההליך. משכך פעל בית המשפט המחוזי, דומה כי אין עילה להתערב בהחלטתו; לא כל שכן מקום בו המדינה לא העלתה בעריה ולו טענה קונקרטית אחת נגד מסוגלות המפקחים או טיב החלופות.

46. סוף דבר: נוכח כל המקובץ לעיל, דין שני העררים להידחות. מבלי להקל ראש כלל ועיקר בחומרת המעשים המיוחסים למשיבים, וחרף כובד המשקל של הסוגיות המשפטיות שהועלו – שוכנעתי כי בראי דיני המעצרים, תוצאתו של בית המשפט המחוזי מאוזנת ואין

מקום להתערב בה. טענותיה העקרוניות של המדינה באשר לעבירות הביטחון, שמורות לה לדיון בתיק העיקרי.

ניתנה היום, כ"ז אדר תשפ"ו (16 מרץ 2026).

גילה כנפי-שטייניץ שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן.](#)

[עמת 19081-03-26 מדינת ישראל נ' אלירן אלגרבל](#)

-

-

-

www.nevo.co.il

-